

GRANOTAKU 2011 – DIA 9 (MATÍ)

... amb la desbandada general d'ahir, les coses van quedar una mica penjades. Però per això ens paguen... o pretenen fer-ho... o ens fan creure que ho pretenen! Estem aquí per aclarir allò que és inaclarible!...

... com segur recordareu, ahir va acabar, per fi, la segona prova i totes les seves terribles conseqüències. A més, va ser presentat un nou concursant, triat entre infinitat de voluntaris, per a substituir el nostre estimat DonPatch, que s'estarà un temps fora de la vida pública per atendre el seu delicat estat. El nou concursant va demostrar, en poques hores, ser un digne substitut per a la nostra estrella mediàtica. Les possibilitats ara que ell forma part de la casa són infinites i les nostres excèntriques presentadores no poden evitar tremolar de l'emoció cada cop que pensen què serà el que faran a continuació...

... comencem doncs amb aquest nou dia ple d'oportunitats que s'obre davant nostre! Benvinguts a GranOtaku!!...

... la casa es lleva amb el típic so de la tassa de vàter al ser accionada, seguit d'un barboteig estrany i fascinant, i acabant amb la veu de l'Atobe renegant de totes les coses vives...

- **Atobe:** Maldita cadena de los cojones! Estoy hasta los mismísmos de que no trague!

- **Hiba-chan:** I de quedar esquitxat de restes orgàniques no?

- **Atobe:** De eso también... pero menos, que me cubro con el albornoz del imbécil espacial.

- **Ouji:** Es de cabeza de sapo, de hecho.

- **Atobe:** Mej—has dicho “cabeza de sapo”?

- **Ouji:** Ajá.

- **Atobe:** Enseguida vuelvo

- **Hiba-chan:** I ara , què pretens?

- **Atobe:** Todavía hay un charco de mierda que nadie ha limpiado! – *com que la gana estreny i aquesta casa està habitada per voltors, en Hibari i l'Ouji se'n van a la cuina i comencen a endrapar sense mesura... però aleshores, entra en Zoro...*

- **Hiba-chan:** La mare que et va... ara tot em semblarà merda a la boca. Gràcies.

- **Ouji:** Con la buena pinta que tenían las tostadas con miel y arándanos, vienes tú y lo estropeas todo. Que ganas tengo que alguien te abra en canal, te saque las tripas y se las de a los cuervos.

- **Zoro:** **T_T**... bon dia a vosaltres també.

- **Ouji:** Buenos días? Quién ha dicho nada de buenos días? La simple visión de tu persona provoca en nosotros un estado de diarrea mental tal que somos incapaces de apreciar la belleza de este espléndido día en toda su magnificencia. Eres una lacra. Muérete.

- **Zoro:** Me'n vaig a la dutxa...

- **Atobe:** Ve, ve, que tu albornoz te espera. Limpio. Como siempre. En su sitio – *amb cara de no saber de què va la cosa, en Zoro surt de la cuina i deixa als seus companys a soles amb l'esmorzar i un Atobe més content que un gínjol...*

- **Hiba-chan:** I tu quan has tornat?

- **Atobe:** Cuando el albornoz ha perdido su capacidad de absorción. Oye, crees que se dará cuenta de que su albornoz antes era blanco y ahora... bueno, que ahora ya no lo es?

- **Hiba-chan/Ouji:** Nah - ... *és admirable la falta d'humanitat que la major part de concursants de GranOtaku solen demostrar. Cada cop és més evident perquè van ser triats per a formar part d'aquest experiment sociològic... tot i que no estigui gaire clar sobre qui recau la investigació en si. Posats a especular, crec que tot plegat és una farsa molt ben muntada per alguna de les nostres presentadores. Quina de les dues? És fa difícil dir-ho: una és una descerebrada golafre que no ha obert un diccionari en sa vida i que, quan ho fa, resulta que tria la paraula més inofensiva que podia trobar i la converteix en la mare de tots els insults. L'altra no es queda enrere pel que fa a la falta de cervell, ni tampoc en l'ús inapropiat dels diccionaris pròxims a ella, que solen acabar esllomats a terra després d'haver intentat aixafar mosques imaginàries de 2 quilos... amb tot, s'ha de reconèixer que l'experiment té futur: als Jutjats d'Instrucció.*

... però no fa falta avançar-se als fets...

... quan en Hitsugaya obre els ulls, la foscor que l'envolta el descol·loca una mica i, per un instant, un meravellós instant, creu que encara és a casa; que quan s'aixequi del llit, ja tindrà la tassa de te al costat; que un cop vestit i arreglat, anirà al despatx i passarà el dia revisant documents i escrivint cartes; que a mitja tarda, quan hagi acabat la jornada, anirà a sopar amb els companys al restaurant aquell tan bo on et serveixen sense abans fer un repàs a tota la teva vida; que quan torni a la seva habitació, el futon l'esperarà ja preparat i que quan s'aixequi al dia següent, tot tornarà a passar exactament igual que el dia anterior, exactament igual com sempre... però aviat, la realitat el colpeja, despertant-lo de cop i recordant-li de manera bastant desagradable la dura realitat de l'Infern on es troba...

- **Hitsugaya:** Kid! Vols fer el favor de controlar els teus esfínters! Com pots estar tan podrit?! ... fins i tot els llençols fugen de tu!! Mira com corren!! Mare meva, quines ganes tinc de morir-me!! Aaaaaaargh! – *amb un cop de porta, en Hitsugaya abandona l'habitació i posa rumb al menjador, caminant en paral·lel a una sospitosa estela marró que els llençols fugitius han deixat per tot el passadís... aviat les basques causades per la furibunda fortor es veuen reemplaçades pel roncar del seu estómac en resposta al lleu aroma de cafè amb llet que ve des de la cuina. Transportat cap a un món de somni, en Hitsugaya es deixa portar per la falsa sensació de benestar que l'envolta i flota cap a la cuina, anticipant amb fruïció l'àpat que l'espera, tancant els ulls i deixant-se portar...*

- **Atobe:** Oye, oye, que lo de las sábanas ha sido cosa tuya. Nadie les había prestado atención hasta que las has mencionado.

- **Ouji**: En serio? Tío, qué llevas en la nariz? Por qué por mucho que lo he intentado, me ha sido imposible pasar por alto el aroma que las acompañaba.

- **Atobe**: Me he revolcado en estiércol no hace ni media hora. Estoy inmunizado.

- **Hitsugaya**: Haurem de fer banys de me—

- **Zura**: BOOOOOOOOOOOOOOOON DIA! Com esteu? Bé? Genial? O simplement, increïble? Quin matí més meravellós! Els ocells canten, els núvols floten alegrement pel cel, oferint-nos la seva ombra pel mòdic preu de... UN SOMRIURE! Només un somriure, us ho podeu imaginar? Havíeu vist mai algú tan desinteressat? Tan sociable? Humil? Segur que no. Vaja, jo no l'he conegut encara, jajajajaja! Però no parlem més de mi. Com ha estat la vostra nit? Què ha estat el primer que heu vist al despertar-vos? Segur que teniu motius d'alegria de sobres! Va... Hiba-chan! Explica'ns el teu matí... ARA!

- **Hiba-chan**: Si em tornes a dir Hiba-chan, et faré pols més enllà de la mort. Tant enllà, que ni tu mateix sabràs on ets. No hi haurà força prou poderosa a l'Univers per retornar-te a la Terra. Lluny i sol, acabaràs suplicant-me de genolls que et reconstrueixi de nou. Però sóc com el Ferrà Adrià; només desconstrueixo.

- **Ouji**: No te hagas el longuis, que todos hemos visto cómo te metías en la cama de Atobe.

- **Hiba-chan**: Jo no m'he ficat al llit de l'Atobe; ELL s'ha ficat al meu perquè ELL ha permès que els de l'staff li prenguessin el SEU llit. Què havia de fer, dormir a terra?

- **Hitsugaya**: No, no, i ara. A més, el calor humà sempre va bé, no? xD

- **Atobe**: Que dos buenos amigos duerman juntos, en la misma cama y en pelotas no tiene nada de malo.

- **Ouji/Hitsugaya**: En pelo—

- **Hiba-chan**: ES QUE NO SAPS TENIR LA BOCA CALLADA!!??

- **Atobe**: O se cuenta todo o nada. Pero eso de dejarse la historia en el tintero, no va conmigo.

- **Hiba-chan**: Us asseguro que no tinc res a veure amb les seves palles mentals.

- **Ouji/Hitsugaya**: Ah, no?

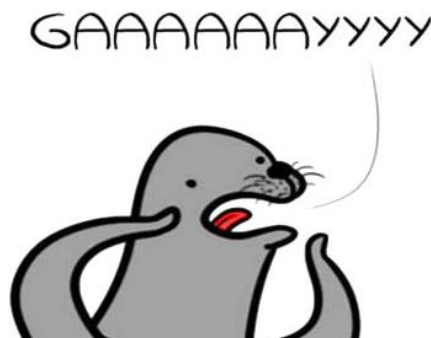
- **Hiba-chan**: NO.

- **Zura**: Jajajajajaja! Això si és un bon esmorzar amb espectacle! Va, Atobe, ara et toca a tu!

- **Atobe**: Muérete. Y de paso, te llevas al hoyo a cabeza de sapo.

- **Zura**: MALAMENT! Aquest no és l'esperit! Si no col·labores, tot se'n va a pastar fang! Hem de ser sincers els uns amb els altres. Però el més important de tot, és que ho siguis amb tu mateix! A qui li importen les teves tendències carnals? L'amor és més que contacte; també hi

ha comprensió i amistat, patiment i redempció. És escoltar-se mútuament, compartir l'ànima; ser l'un per l'altre! No pots ser "per l'altre" si primer no reconeixes que hi ha algú! Has de ser sincer! Va, crida amb mi...

- **Ouji:** Esto es peor que Sodoma y Gomorra...

- **Atobe:** Me está llamando gay? A mí? A MIIIIIIIIII?! – sense dir mitja paraula, l'Atobe s'abraona sobre en Zura, que segueix insistint al seu company que es decideixi a ser valent, a deixar-se estar de prejudicis injustificats i que es faci un favor a ell mateix i a en Hibari acceptant la seva situació: només d'aquesta manera podran viure el seu amor lliurement, sense barreres! Llàstima que l'Atobe no estigui d'humor per a escoltar-lo; el discurs pintava bé... aprofitant que la cafetera de metall encara està al roig, l'Atobe li entafora a la boca i fa palanca, per a donar-la més de si, diu...

- **Atobe:** Gay tu padre, cabrón! Que yo soy muy macho... ESPARTACO! – en Kid, que acaba d'aixecar-se atret pels crits agònics d'en Zura, surt al menjador i allà contempla alarmat com els llençols que abans fugien d'ell, ara corren jardí a través cap al seu "amo", sostenint un cactus carregat d'espines i mantícores de dues cues. Com i perquè hi ha una espècie vegetal d'aquest tipus al jardí de la casa, és un misteri. Les mantícores les van portar la Kireko i la Nalataia. Guardianes de la Terra, en diuen...

... com si saps exactament quin és el moment oportú per aparèixer, en Zoro treu el cap pel menjador, encaixant amb parsimònia, quasi resignació, el cactus volador que els llençols d'en Kid han llençat amb tota la mala llet possible. Com si d'una superfície de velcro es tractés, la cara d'en Zoro absorbeix l'impacte de la planta i aquesta queda fixada als innombrables porus que l'amic pirata té a la pell. Les poques mantícores que han sobreviscut al vol o que, simplement, no han evacuat a temps per atacar a altres preses, s'afanyen a buscar llocs per on entrar dins el cos d'en Zoro, qui ni tan sols fa l'esforç d'espolsar-se-les del damunt. Amb una majestuositat mai vista fins ara en l'espadatxí, en Zoro fa mitja volta i se'n torna al bany. Últimament, m'ha donat per preguntar-me què hi fa tantes hores allà, tot sol, sense ningú que pugui veure què fa i dir-ho als altres perquè en puguin parlar entre xiuxiuejos mentre creuen que ell no se'ls escolta però que saben perfectament que si...

- **Nalataia:** Això que "no saps què fa", no ho sabràs tu.

- **Kireko:** Cámaras, las hay en todos lados. Pero si no sabes aprovecharlas...

- **George:** L'espieu?

- Kireko: Espiar, dice! Lo que hace Nalataia está a otro nivel, es todo un nuevo concep—

- Shuu: Stalker, se'n diu STALKER!

- Kireko: Que mala es la envidia...

... a la casa, l'agressió contra en Zura segueix. Enlloc de la cafetera al roig però, l'Atobe ha optat per fer ús de l'espàtula pastissera i està bufetejant el seu company amb vici, premeditació i nocturnitat...

- Atobe: Juajuajuajuajuajua! Ahora no te ríes, eh, mamón!!??

- Oujii: Este chico... tiene un grave problema. Hormonal, me supongo.

- Hiba-chan: Gasos.

- Kid: O la ràbia...

- Atobe: Quieres ser tú, el siguiente!?? — *amençat per dos flancs a l'hora, en Kid corre a refugiar-se darrera de les dues úniques persones de la casa que mai li voldrien cap mal... en qualsevol altra dimensió menys aquesta. Encara no ha amagat del tot el cap sota la samarreta d'en Hibari, que en Hitsugaya ja l'ha agafat pels turmells i estira cap amunt... estampant la asimètrica cara del seu company a terra. Sospirant amb resignació, en Hibari es deixa caure de cul damunt l'espina d'en Kid qui, amb el cap encara incrustat al terra, comença a saltironejar com un salmó remuntant rius...*

... amb un clic, s'encén el televisor...

- Kireko: Ui, lo que ha hecho!! Pero como se puede ser tan animal??!! Si no es el ricachón quién se mete debajo tu ropa, ya no s irve, verdad?!!

- Atobe: Pero qué ropa!?? Estábamos en pelotas; EN PELOTAS!!

- Hiba-chan: Error. Tu estaves en pilotes. A mi em va tocar adaptar-me sobre la marxa...

- Hitsugaya: Holaaaaa!! Podríem canviar de tema? No m'interessa la vostra nit boja.

- Oujii: Ui, que no! Estás celosoooooooo.

- Hitsugaya: Els collons!

- Kireko: Espera, espera. Ese par han tenido Noche de Reinonas... y tú pretendes que lo ignoremos?! Quitaa, quita! Estáis aquí para que os humillemos, no? Pues eso. Melooooooooooooón! Busca el vídeo de esta noche!!!

- George: D'aquesta nit? Però si encara no ha passat... com el trobaré?

- Kireko: Me caguen Dios...

- Oujii: Si sabes que es tonto, por qué no le dices las cosas bien?

- **Kireko**: Porqué entonces no puedo insultar. Ni pegar... ven aquí, mamarracho!! – *a plató, la Kireko es llança en picat damunt d'en George, arrancant-li els ulls d'una mossegada, només per escopir-los mig metre més enllà i esclafar-los amb els peus nus...*

- **Shuu**: Saps què? Ja els busco jo, els vídeos.

- **Nalataia**: Millor. Dubto que en George sigui capaç de fer res, les pròximes hores.

- **Hiba-chan/Hitsugaya**: Pròximes?

- **Shuu**: Ja el tinc!

- **Kireko**: Pues a qué esperas a ponerlo? A que te traiga flores y bombones?! VAMOS, MALDITO LERDO!!

- **Ulquiorra**: Avui està accelerada, no?

- **Nalataia**: Em sembla que la combinació de xistorra amb orxata calenta no ha esta bona elecció...

- **Ulquiorra/Hiba-chan/Hitsugaya/Atobe/Ouji**: Para nada.

- **Shuu**: **T__T**... vídeo dins.

La nit de la teva vidaaaaaaaaaaaaaa~ah~

[- **Shuu**: Es pot saber qui collons s'inventa aquests títols!!!??]

- **Sebastian**: Els de realització, que tenen massa temps lliure...]

... .. Vídeo SRT-1 AUX CHANN

... les imatges en blanc i negre que mostra la pantalla comencen a prendre sentit i forma. Perfilats en la foscor verda i tènica de les làmpades de visió nocturna, els concursants de GranOtaku dormen pacíficament als seus llits, somiant que no són allà, desitjant no ser allà. Però la vida no sempre és el que voldríem. I ells estan allà, encadenats a un concurs sense sentit ni sortida; empresonats dins una gàbia buida i freda que els menysprea i humilia...

... la nit es fosca i plena de perills. Potser per això les figures encaputxades passen desapercibudes fins i tot als sensors de seguretat, que segueixen amb la seva guàrdia en quietud total. Res no s'immuta, a la casa. És com si les pulsacions s'haguessin aturat; com si la respiració dels qui hi viuen fos una sola amb la casa. Tot és pau...

... però un esgarip infernal trenca la nit, esquinçant el mantell de repòs que havia cobert als concursants. Inquiets dins dels seus llits, els nois es remouen sota els llençols. Alguns sembla que comencen a despertar, però les figures encaputxades, movent-se com si fossin un sol ésser, una única entitat, s'inclinen damunt dels nois i els calmen, els envien de nou a un món de somni i despreocupació; un món la única porta del qual s'obre quan tots els sentits s'apaguen...

- Encaputxat1: Mare meva, creia que no ens en sortiríem.

- Encaputxat2: De debò? Estan adormits, què esperaves? Mort i destrucció?

- Encaputxat3: Que no veus mai el programa, o què?

- Encaputxat2: Estàs de broma? Saber que la Fada de les Dents no és *ella* ja va ser trauma més que suficient.

- Encaputxat4: Deixeu-vos d'hòsties i acabem el que hem vingut a fer.

- Encaputxat5: Això, que alguns estem morts de cansament.

- Encaputxat6: Va, sí. Jo vull aqu—... què és això?

TUM-TUM! TUM-TUM!

- Encaputxat7: Tambores, tambores en lo profundo..

- Encaputxat2: Ya vienen!

- Encaputxat4: Heu vist massa cop El Senyor dels Anells...

... des del passadís arriba el so d'un tambor; un tambor que pot marcar la diferència entre l'èxit i el fracàs. Els encaputxats s'amaguen sota els llits i esperen pacientment que el so passi de llarg, que no els interrompi. Cada cop se sent més fort el tronar de l'instrument; a cada segon que passa, major és la seva profunditat, la seva presència. Com un cor palpitant, massa gran per mantenir-lo tancat dins l'urna de la opressió, el so creix i s'expandeix. S'allibera...

... amarats en suor, les figures encaputxades senten el ritme a la seva pròpia sang. *TUM-TUM* fa. *TUM-TUM*. Quasi el poden tocar. Només han d'estendre la seva mà i...

TUM!

... desdibuixada per la llum, la figura que s'atura davant la porta oberta mira endins. La seva respiració és pausada. Tranquil·la. Si no fos perquè, tot plegat, s'està convertint en un malson, fins i tot els encaputxats caurien captius de la seva harmonia. Però estan tensos. Espantats. La figura de la porta no es mou, només respira. I espera...

... deu minuts després, un dels encaputxats pren la iniciativa en nom de tots. Amb moviments àgils i ràpids, surt de sota el llit i s'encara a l'ombra. Baixa la mà... i encén la llum!

- Zura: U-neix-teal-Jo-ui! – *TUM-TUM! TUM-TUM!* – U-neix-teal-Jo-ui! – *TUM-TUM! TUM-TUM!*

... amb els ulls esventats per la sorpresa, l'encaputxat recula, deixant el camí lliure a un Zura profundament adormit. Un Zura que colpeja rítmicament un tambor de joguina. Un Zura que els ha donat un ensurt de mort...

- Encaputxat5: 3!! Series capaç d'explicar-m'ho?!

- Encaputxat3: Què vols que et digui?! He xiuxiuejat, com tots!

- Encaputxat5: A un coixí!

- Encaputxat3: No crec que hi hagi gaire diferència. Mira'!! Està tocant un tambor de plàstic a les 2 de la matinada! Està com un llum!

- Encaputxat1: Deixa'l fer, 5.

- Encaputxat5: I que es desperti i envii el nostre pla a prendre pel sac?!

- Encaputxat4: Però si és un xaie—

... precedit per un re-doble diabòlic, en Zura agafa aire i canta...

Keh Lee, Tudi Budi Budau chu!

Keh Lee, Keh Lee ehmo!

Keh Lee, Tudi Budi Budau chu!

Keh Leeeeeeeeei... Keh Lee ehmo!

... un calfred capaç de glaçar l'Infern, recorre els cossos dels encaputxats, que veuen com el crit ferotge d'en Zura desperta, a l'uníson, els seus companys. Empesos per la ràbia i la falta de son, els encaputxats es posicionen davant dels *encara* mig adormits concursants i alcen les seves armes...

- Encaputxat6: Presentiiiiiiiiiiiiin armes!

- Encaputxat4: Cotó a punt!

- Encaputxat5: Cloroform a mà!

- Encaputxat3: Ataqueu.

... en un obrir i tancar d'ulls, els concursants de GranOtaku se n'adonen que el malson és real, que els encaputxats són allà, en carn i ossos, i que els volen eliminar. Units per la por, l'antipatia cap aquells que han interromput el seu son o, simplement, per costum, els nois de la casa carreguen contra els intrusos com un sol home...

... el primer en caure és en Kid, que queda sepultat sota una allau de coixins i mantes. Intenta demanar ajuda, però els seus companys estan massa ocupats lluitant per les seves vides. Ningú sent els seus crits agònics, ni les seves súpliques. Lentament, la veu d'en Kid es va apagant, empenya per una força superior a ell. El cloroform ja s'ha cobrat la seva primera víctima...

... l'encaputxat té seriosos problemes per a mantenir-se despert. No sap quan, ni sap com, però el caçador ha caigut en la seva pròpia trampa: la xeringa amb morfina que portava no ha acabat al coll de la seva víctima, sinó que penja lènguidament de la seva cama. Una boira, cada cop més espessa, comença a ennuvol·lar-li els sentits. El torna lent i matusser. El seu

contrincant ni tan sols s'esforça en mantenir el ritme. S'està de braços creuats, esperant que caigui...

... l'Atobe està perdent terreny. Però no se'n lamenta; mai hauria pensat que trobaria un contrincant que pogués estar a la seva alçada en un lloc com aquest, no tothom és capaç de mantenir-li el pols, no en va li diuen *El Rei*. La bola de drap xopa de cloroform es mou a la velocitat del llamp entre tots dos; les raquetes quasi ni es veuen. Una suor freda cau per l'esquena de l'Atobe, que comença a sentir com els primers símptomes del cansament deixen empremta al seu cos. Les mans li tremolen; de terror o per la força, no ho sap, però si baixa la guàrdia, està perdut. El seu contrincant, però, sembla tan relaxat i preparat per a continuar durant hores com ho estaria ell mateix si no hagués passat els últims mesos aquí, tancat...

- **Encaputxat2**: Això és tot el que pots oferir, *Rei*?

- **Atobe**: No tienes ni idea de lo que supone estar aquí encerrado, ni idea!

- **Encaputxat2**: Oh, tot el contrari. En tinc una idea bastant aproximada.

[- **Kireko**: *Oye, quién es la NarradoraNocturna? Lo hace bien, la jodía!*

- **Ulquiorra**: *Per què assumeixes que és una dona?*

- **Kireko**: *Quién, si no, iba a usar tanta floritura para escri— eres tú, pelirrojo?*

- **Shuu**: **T_T**

- **Nalataia**: *Va, va! Que això es posa interessant!]*

... per què sempre li tocava la part difícil? N'hi havia set, per què punyeta li tocava a ell plantar cara al psicòpata espacial? Els seus companys deien que el més perillós era el de les espases, però ni de lluny podien competir tres espases amb la mirada felina del desapareixiu que l'observava. L'Ouji es preguntava què era el que aturava al seu adversari; volia comprovar de primera mà si els terrícoles normals eren tan forts com es deia. Parlant clar, no havia tingut gaire sort pel que feia als companys: cada un d'ells era més dèbil que l'anterior. I més descerebrat. Els únics que semblaven valer la pena havien resultat ser tan ineptes com els anteriors. Servien com a conillets d'índies, això segur. Però l'Ouji necessitava reptes majors, algú capaç de competir amb la seva genialitat. I s'havia topat amb un mur molt dur...

... en Hitsugaya havia perdut el compte de quants draps xops de cloroform havia congelat i tallat a l'aire; quasi una missió impossible. Un, però, li havia caigut al cap. No volia acabar com en Kid, que ja dormia profundament sota les mantes. I ni de conya es passaria la nit sencera despert evitant caure rendit. Ara que, si seguia amb aquest ritme, aviat li fallarien les forces. Necessitava entrenar. Més. Però ara no era el moment. Amb un cop d'espasa, el drap va sortir disparat, aterrant a la cara d'en Zura. Un drap menys...

... en Zura tenia moltíssimes ganes de saber qui li havia dit al Pare Noel que volia un tambor pel seu aniversari. Estava quasi segur que l'Elizabeth ho havia tramet tot però si fingia que no ho sabia, quan fes el concert que estava assajant, tot seria molt més divertit. De fet, la intenció era fer el concert de nit i despertar-los a tots amb la seva música, que sabessin com de content

està de poder ser allà, amb ells. Però quasi té un atac de cor al veure els encaputxats del Shinsen Gumi a la casa. Perquè són ells, no n'hi ha dubte; només el Shinsen Gumi faria servir una estratègia tan ridícula com entrar a mitja nit per atrapar-lo. Sort que és fosc i no s'hi veuen bé. Si m'estic quiet, no em veuran. Són uns aficionats, pensa en Zura. Ara, segueix, s'ha de reconèixer que el cloroform té el seu punt. N'hauré de prendre nota, diu quan un drap xop d'aquella substància dels somnis li encerta en plena cara. El seu adversari encara no s'acaba de creure la sort que ha tingut; podria existir un blanc més fàcil que algú que s'està quiet, esperant a ser atacat?...

... una broma, no té altre nom. Ara que per fi podia dormir sense necessitat d'envoltar-se de mines anti-persona, precisament ara? Amb un badall encara encallat a la gola, en Zoro s'aixeca tan ràpid del llit que no veu la cama que li fa la traveta fins que aquesta no se li entafora a la boca i l'obliga a mirar cap amunt...

- **Encaputxat6**: Si sabéssiu quantíssim hem patit per culpa vostra...

- **Zoro**: Si sabéssim qui sou...

- **Encaputxat6**: Tranquil, que després d'aquesta nit, no ens oblidareu mai més.

... després d'uns moments de confusió, per fi la batalla ha quedat decidida i pel terra es poden veure els caiguts, d'ambdós bàndols, demanant clemència. Suplicant redempció. Però els guanyadors, els que encara es mantenen amb dures penes de peu no cediran a les súpliques. No hi haurà lament prou poderós que pugui tòrcer la seva voluntat d'acer...

... abandonats sense gaire miraments en un racó fosc de l'habitació, les despulles humanes que abans havien estat combatents ferotges, esperen pacientment que els supervivents arribin a un pacte. Un del qual en puguin sortir beneficiats tots. Desafortunadament pels nois de la casa, el seu portaveu és l'Ouji, que s'ha autoanomenat *Líder Espiritual de la Casa* sense parar atenció ni per un moment a les mirades enverinades d'en Hibari. Els encaputxats han tingut més sort, no només pel que fa al nombre de supervivents, sinó també perquè el seu líder són tots. Són una mateixa veu, un mateix sentiment...

[- **Kireko**: *En serio? Pero qué coño les pasa? Son conscientes de la que están liando?!*

- **Nalataia**: *Déjalos, Kireko. Todo hombre que se precie tiene derecho a su propia versión de Dragones y Mazmorras por lo menos, una vez en su vida.*

- **Ulquiorra**: *Jo ho veig més com un Asesinato en el Orient Express, sincerament.*

- **Shuu**: *No ha mort ningú. Ni són a cap tren.*

- **Kireko/Nalataia**: *Dáles tiempo.]*

... improvisant una taula de negociacions amb el que tenien més a mà, concursants i invasors es preparen per a mantenir una llarga i renyida conversa sobre els drets d'ocupació ara que la incapacitat per a defensar-se dels nois ha quedat patent. Tot i la desigualtat de forces, sembla que el bàndol dels concursants està més preparats que no pas els okupes esporàdics. Per descomptat, jugar a casa té les seves avantatges...

- **Ouji:** Así pues, qué queréis? Muerte y destrucción? O sólo la muerte de esos borregos de ahí? Porqué llegados a ese punto, todo es cuestión de hablarlo.

- **Encaputxat5:** Les nostres demandes són raonables. I no us costarà cap vida.

- **Ouji:** No? Vaya... y bien, qué queréis?

- **Encaputxat2:** DORMIR!

- **Hiba-chan/Ouji:** Perdona, què?

- **Encaputxat5:** Maleïdes sàdiques...

- **Encaputxat7:** Ens han deixat tancats a plató. Sota clau!

- **Encaputxat4:** I no voleu saber quina fila fa el plató.

- **Encaputxat6:** Sospitem que els productors de *The Walking Dead* s'han inspirat en els cadàvers de plató pel maquillatge de la sèrie.

- **Hiba-chan:** Encara no s'han desfet dels cossos?

[- **Kireko:** *Y que dure! Acaso saben la de querellas que nos evitamos?!*

- **Nalataia:** *Però, Kireko, algun dia haurem de tornar els morts a les seves famílies, no?*

- **Kireko:** *El día que aprendan a abrir puertas, como los dinosaurios aquellos de Parque Jurásico!*

- **Nalataia:** *Sebastian!*

- **Sebastian:** *Si?*

- **Nalataia:** *Què en saps, de Dret?*

- **Sebastian:** *Que amb un bon suborn, fins i tot Sant Pere canta.]*

- **Ouji:** Entonces, que yo me aclare; habéis montado todo este pollo sólo, SÓLO, para pillar un par de camas para dormir?

- **Encaputxats:** Sí.

- **Ouji:** ... jajajajajajajaja! Estos son aún más calzonazos que cabeza de sapo. Y el listón estaba alto! Jajajajaja!

- **Encaputxat7:** Gràcies. Ens sentim profundament commoguts per la teva actitud.

- **Encaputxat2:** Desgraciat.

- **Ouji:** Vamos, vamos, a nadie le amarga un dulce. Queréis camas? Las tenemos! Y son vuestras.

- **Encaputxat5:** I deien que eres un mons—

- Ouji: A cambio quie—

- Encaputxat5: Ja deia jo...

- Ouji: ... quiero preguntaros algunas cosillas. Nada importante.

- Encaputxat4: No sabem on amaguen les combinacions secretes de les portes.

- Encaputxat2: Al seu cervell no, això està clar.

- Ouji: Lo que sea. Trato?

- Encaputxats: Tra—

- Hiba-chan: Para el carro. Tenim llits, cert. Però no per tots. Jo he guanyat; reclamo el meu territori.

- Encaputxat7: És clar, és clar. El teu llit i el seu són intocables.

- Ouji: Con el mío podéis hacer lo que os venga en gana, que yo me bajo a mi laboratorio secreto a maquinar.

- Hiba-chan: Em deixes a mi amb el marró, doncs?

- Ouji: Trabajo en equipo, pequeño.

- Hiba-chan: Mamón...

... alleujats per fi, ara que han trobat un lloc on descansar, els membres de l'staff de GranOtaku injustament empresonats, es disposen a ocupar els llits que queden lliures. És una sort que la victòria hagi caigut al seu bàndol, d'altra manera, ara haurien de tornar amb la cua entre les cames a plató i dormir per torns, vigilant constantment els racons més foscos, atents als sons de la nit i als seus laments...

... el bàndol dels vençuts fa grinyolar les dents mentre observa amb impotència com l'staff els pren el lloc que els pertoca. Però la seva humiliació no acaba aquí; l'Ouji no només ha rendit els seus llits sinó totes les seves possessions. Tot allò que els pertany, aquesta nit canviarà d'amo. Quan els nois se n'adonen ja és massa tard...

- Staff4: Tu, el pijama.

- Atobe: Cómo dices?

- Staff4: Vull el teu pijama.

- Atobe: Y yo quiero desaparecer engullido por el suelo, pero aquí estoy. Con mi pijama.

- Hiba-chan: Sense excuses. Fora pijama.

- Atobe: Gracias por el apoyo, a-mi-go.

... a contracor, l'Atobe es despulla allà mateix i cedeix el seu pijama a l'hora que un somriure malèvol se li escampa per la cara. Que no pugui dormir al seu llit, no vol dir que hagi de fer-ho al terra, on la fredor d'aquest li congelarà la carn, l'ànima i les idees. Evolucionar es adaptar-se, pensa mentre es cola sota els llençols d'algun despistat...

... en Hitsugaya creu que si s'està quid, sense fer soroll ni molestar, potser passarà prou desapercbut com per escapolar-se cap al menjador i dormir allà. Així que es limita a observar en silenci com els vencedors prenen possessió dels llits i de la poca dignitat que encara els queda. Veu com l'Atobe es despulla rítmicament davant de tothom, incloses les càmeres que, de ben segur, estaran transmetent les imatges al parell de presentadores excèntriques que els ha tocat aguantar. Veu com el seu company remena lascivament cada part del seu cos mentre pica l'ullet, provocant una sensació de malestar bastant generalitzada. Menys per en Zura, que pren notes. En Hibari li dóna l'esquena i es posa a parlar amb l'Ouji, que sembla molt enfeinat mirant-se les ungles. "Ara és el moment" pensa en Hitsugaya, que comença a desplaçar-se mil·límetre a mil·límetre cap a la porta...

... "si pensa que és l'únic que observa, va llest". En Kid, que sota quilos i quilos de roba, no perd detall de la situació que l'envolta, veu com en Hitsugaya intenta fugir, escapar al seu càstig. I en Kid també vol fer-ho, però és massa covard, massa dèbil. Només li queda una opció. I s'haurà d'afanyar, si no vol que en Hitsugaya s'escapi definitivament...

- **Kid:** Que s'escapaaaaaaaaaaaaaaaa!! En Hitsugaya s'escapa!! A les armeeeeeees!

- **Ouji:** Oh! Un rebelde! Machacadlo!

- **Staff2:** Però, a veure, que no sou companys, vosaltres?

- **Ouji:** Y eso qué tendrá que ver? Si hay que ajusticiar a alguien, se le ajusticia y punto. Nada de favoritismos. Cabeza de sapo, mismamente: él suele merecer alguna que otra paliza a lo largo del día. Acaso se la negamos? No! Pues igual con el traidor. A por éeeeeeeeeeeee!

... impulsat pel crit de guerra de l'Ouji, en Kid es desempallega de la seva presó tèxtil i engrapa amb força el turmell d'en Hitsugaya, que sacseja la cama frenèticament en un intent de treure's del damunt al seu company. Per altra banda, els membres de l'staff que s'han quedat sense llit, s'apropen amb decisió a un Hitsugaya molt debilitat per la lluita i que va perdent les ganes d'oposar resistència per moments...

... però, sortit del no-res, se'ls planta al davant quasi 1.90 de pura fibra i múscul. En Zoro, acompanyat de les seves tres katanes i un lleu aroma a formatge rocafort, els barra el pas, impedit que l'intent de fuga d'en Hitsugaya sigui frustrat. En el successius segons de confusió que l'aparició d'en Zoro genera, en Hitsugaya aconsegueix desfer-se de la mà fèrria que el subjecta i surt disparat per la porta. Un cop lluny del perill, al passadís, s'adona que en Zoro, el seu salvador, encara és allà. Si bé fins ara no havia mostrat cap interès en el seu company més enllà de la tortura psicològica i la sensació de poder que aquesta dóna, en Hitsugaya entén que en Zoro s'ha sacrificat per ell i que deixar-lo allà el posaria al mateix nivell, sinó més baix, que l'Ouji. I ni per tota la llibertat del món voldria que se'l comparés amb l'imbècil espacial...

... a l'habitació, en Zoro veu de reüll com en Hitsugaya s'escapoleix pel forat de la porta i respira alleujat perquè les coses, per primer cop en molt de temps, han sortit com estava planejat. Amb la mà dreta, agafa la katana que té a la boca, alliberant la mandíbula del pes, i preparant-se pel següent pas, tira el cap endarrere, s'escura la gola i les fosses nasals i, descrivint una paràbola perfecta, llança una escopinada als membres de l'staff que té al davant, arrencant arcades de repulsió als presents. Aprofitant els vòmits espontanis, surt de l'habitació, somrient d'igual manera que ho faria un tiranosaure si els tiranosaures somriguessin...

... decidit a tornar per recuperar el seu company, en Hitsugaya fa mitja volta i marxa cap a l'habitació. Però no arriba gaire lluny perquè en Zoro apareix davant seu als pocs segons. L'emoció que l'aclapara en un moment així, fa que en Hitsugaya actuï impulsivament i es llanci als braços d'en Zoro, abraçant-lo amb totes les forces que encara li queden, somicant i demanant-li perdó entre llàgrimes...

[- Kireko: Esto se vuelva cada vez más gay.

- Nalataia: Toma! Y lo bien que lo pasamos los demás?!

- Shuu: Parla per tu. Jo en tenia molt bon concepte, d'en Zoro. Però ara, cada cop que el veig, sento unes ganes irrefrenables de fuetejar-lo fins deixar-li l'esquena feta una raspa...

- Kireko: Otro gay.]

... esperant una resposta, en Hitsugaya és conscient que les càmeres els graven, però tant se li'n fum! Han hagut de passar per moltes coses per arribar a aquest punt, per adonar-se que són amics, tot i la crueltat, tot i els insults. Feliç per l'aliat retrobat, en Hitsugaya s'afanya a trobar-se amb els seus ulls: vol veure la flama de l'amistat dins seu... i potser quelcom més. Últimament, en Hitsugaya sent que li falta alguna cosa; ara que l'Atobe i en Hibari són tant amics, ell ha quedat una mica penjat. Podria ser que en Zoro omplís el buit? Li ha de preguntar, ha de deixar clar que el necessita i—

- Hitsugaya: Eeeh, Zoro? J-ja està. Tot va b-bé. Pots deixar-me anar. Zoro? Zoro, em fas mal... Zoro, no premis tant. Zoro, Zoro! Que no puc respirar...

- Zoro: No me digas?!

... en Zoro ha perdut els límits. Amb la venjança per bandera, ha estat capaç d'enganyar a tothom, de fer-nos creure que es preocupava pel seu company quan, de fet, només volia fer-li pagar per totes les situacions viscudes. Pel dolor i la humiliació, la ràbia i la indignació. Per totes aquelles emocions reprimides amb les quals li ha tocat carregar i que, ara, troben la seva vàlvula de sortida en forma d'abraçada mortal...

... a l'habitació, en Kid i en Zura ja han trobat el seu raconet per dormir i hi estan apilant tot allò que els de l'staff consideren porqueria, com les samarretes d'en Zoro, els pijames d'en Zoro, la roba interior d'en Zoro, les fundes de les katanes d'en Zoro, els llençols del llit d'en Zoro, la manta tèrmica que en DonPatch li va comprar per catàleg a en Zoro, un floc de la

cabellera d'un llangardaix salvatge gegant que en Luffy li va enviar a en Zoro i, per descomptat, les revistes de "Men's Katana" d'en Zoro...

- **Staff7:** El porno dur me'l quedo jo, que vosaltres sou massa primmirats.

- **Ouji:** Si yo fuera tú, no abriría esas revistas.

- **Staff7:** Per què?

- **Ouji:** Sabes quién es Patchy? Lo que quería con cabeza de sapo?

- **Staff7:** No.

- **Ouji:** Oh, genial. Pues míralas, míralas. Ya verás cuán grata sorpresa.

- **Staff7:** No sé perquè tants roma—AAAAAAAAAAGH, OH-DÉU-MEU! Aquest paio no és humà, NO ÉS HUMÀ!

- **Staff5:** I nosaltres som els primmirats, oi? Jejejejeje

... carregant amb un Hitsugaya mig blau per falta d'oxigen, en Zoro entra a l'habitació, renegant sobre l'imbècil que ha deixat estrelles ninjes tirades pel terra. Desfent-se del cos del seu company, el dèspota espadatxí s'asseu a terra, amb l'esquena contra la paret i tanca els ulls. Es posa a dormir, cosa que tots haurien d'estar fent perquè ja són més de les quatre de la matinada i els de l'staff s'aixequen a dos quarts de sis. En Kid i en Zura segueixen el seu exemple i s'acomoden al seu niu d'objectes estranys, disposats a entregar-se al més profund de tots els sons: el de la Mort. Però en Hitsugaya els espatlla el pla, ficant-se entremig de tots dos a cops i ocupant la posició més còmoda de totes: la que ocuparia en Zura si en Hitsugaya no l'hagués fet fora del llit a cops de cul. Però en Zura es conforma amb poc i sempre està content. Així que cargolat a terra i abraçant una xanqueta, en Zura s'adorm plàcidament entre renecs i gemecs esporàdics...

..."Quina nit més llarga." pensa en Hibari, que s'afanya a ficar-se entre els llençols, esperant trobar un mínim rastre de calor que l'escalfi prou com per adormir-lo enseguida i així, poder oblidar tot el que ha passat. "Demà serà un nou dia... desgraciadament." es diu a ell mateix. Girant-se de costat i acomodant el seu braç dret sota el cap, en Hibari sent un pessigolleig darrera l'orella; un calor humit que li posa els pèls de punta i la pell de gallina. Sobresaltat, gira cap a la paret i hi troba uns ulls daurats i felins que se'l miren conspiradorament...

- **Atobe:** Easy, man, que estás más tenso que la cuerda de un arco.

- **Hiba-chan:** Què hi fas, al meu llit?

- **Atobe:** Comprobar la estabilidad de los muelles del colchón. A ti qué te parece? Intentava dormir... pero te has metido bajo las sábanas, conmigo y uno no es de piedra... if you know what I mean.

- **Hiba-chan:** QUEEEEEEEEEEEEEEEEEEEÈ!!!!???

- **Atobe:** Es broma, bro-ma. No seas rancio y deja que me quede. Si hasta he mantenido la cama calentita...

- **Hiba-chan:** No creguis que em convence— espera, estàs despullat!!??

- **Atobe:** Toma! Se han apropiado de mi pijama.

- **Hiba-chan:** Fora. JA.

- **Atobe:** Andaaaaa, no seas tonto. Y arrímate, que tengo frio.

... a contracor, en Hibari s'acomoda com pot, marcant distància entre ell i l'Atobe a cops de tonfaa. Però sembla que al seu company tant li fa i a cada respiració, el té més a prop. El son atrapa a en Hibari ràpidament, que es relaxa tot i la companyia, i es deixa caure a la fosca immensitat que l'envolta, submergint-se en un mar de silenci i quietud, només trencat pel vaivé de les ones...

...de sobte, una cosa freda i ràpida li frega la cama, deixant-li una estranya sensació de malestar pel cos, que es veu incrementada quan l'escalfor del mar inexpugnable que el rodeja es torna fredor gèlida sobre la seva pell. Mig endormiscat, en Hibari obre els ulls i veu com els pantalons del seu pijama surten volant per sobre el llit i com l'Atobe, amb moviments ràpids i decidits, li passa les mans per l'esquena, baixant-les fins la cintura i traient-li la camisa del pijama amb un únic i àgil moviment. En poc menys de dues mil·lèsimes de segon, en Hibari ha passat d'estar vestit i en contacte amb l'Atobe a través del pijama de pelfa a estar despullat, pell contra pell amb el seu company. Tenir les mans prop de l'entreuix ja no li sembla tan bona idea...

... sembla que tots dormen, o això pensa en Zoro quan obre els ulls i veu a tothom estirat al llit i respirant pausadament. Si s'hi fixés amb major detall, veuria que en Hibari està al caire de l'atac de cor per hiperventilació forçada. Però aquests detalls escapen a la seva percepció. Sense fer soroll, en Zoro s'aixeca i va cap a l'armari del fons, d'on hi treu un recipient de vidre. El deixa a terra i agafa una cadira del racó. Amb tots dos objectes a les mans, s'asseu al bell mig de l'habitació i obre el recipient de vidre...

... “Flor dels desitjos, els collons! Unes traïdores, és el que són!” exclama en Zoro xiuxiuejant i contemplant amb ràbia el test que té davant. Unes flors delicades i pàl·lides com la nit sobresurten per tot arreu, ambientant l'habitació amb el seu aroma a pluja i herba fresca. Els talls són d'un verd intens tot i el borrisol que els cobreix; un borrisol suau i fi com la pell d'un préssec. Les fulles en forma de ventall, s'agrupen cada pocs centímetres pel tall, creant un coixí pels pètals impacients que es desprenen abans d'hora. I, al final de tot, unes flors de pètals llargs que cauen com llàgrimes, s'obren a la nit...

... “Diu la llegenda que si desfulles les Flors de la Lluna davant la persona a qui vols influenciar, els teus desitjos es faran realitat.” Més clar, l'aigua. Tot i així, en Zoro no aconseguia la mort en massa que portava planejant des del dia que en Shuuichi li va passar la planta d'amagat. Sempre passava el mateix: quan a la planta només li quedava un pètal, i després de repetir incansablement el nom de tots aquells que volia veure dinar... miracle! A la planta li sortien

pètals nous i havia de tornar a començar. Per això sempre es quedava a mitges; perquè se li feia de dia...

- Zoro: Histugaya Tōshirō – *un pètal*. – Hibari Kyōya – *un altre pètal*. – Death the Kid – *pètal*. – Atobe Keigo – *un més*. – Baka Ouji – *un cinqué pètal*. – Katsura Kotarō – *i un més*. – Histugaya Tōshirō – *un pètal*. – Hibari Kyōya – *un altre pètal*...

... i així cada nit. Però la paciència d'en Zoro sembla infinita ara que té un objectiu clar. La seva cantinela segueix durant hores, estenent-se durant la nit i donant la benvinguda a un nou dia. Al final, però, i fart d'acabar amb els dits coberts de pol·len, en Zoro s'aixeca de la cadira d'un bot i alça una katana...

- Zoro: A la merda tot!

... la katana li baixa directa al ventre però en Zoro no arriba a sentir el metall esquinçant la seva pell; no arriba a veure els seus budells escampats pel terra ni com la vida se li escapa entre els dits perquè alguna cosa l'ha estabornit pel darrera. Alguna cosa que sí ha sentit: dura i freda. Ràpida i letal...

- Staff7: Ah, ah, ah, ni parlar-ne. El suïcidi és pecat, sabies?

... en Zoro inconscient, en Hitsugaya i en Kid compartint mantes, en Zura abraçat a una xancleta de piscina i l'Atobe i en Hibari despullats sota els llençols dotant d'un nou significat a la paraula homosexualitat. Els de l'staff són incapaços d'entendre què hi fan, allà dins, entre tant desequilibrat mental. Afortunadament, ja s'ha fet de dia a la casa de GranOtaku. Ara els toca a les presentadores i al Narrador diürn relatar els fets...

..... Vídeo SRT-1 AUX CHANN

- Kireko: Oye, seguro que no podemos convencer a la narradora nocturna para que se pase al turno de mañana?

- Shuu: Ho dubto moltíssim.

- Kireko: Entonces es verdad, eres tú!!

- Shuu: Que no!! Què haig de fer perquè em creguis?!

- Kireko: Decirlo una vez más.

- Shuu: No, no sóc jo la NarradoraNocturna.

- Kireko: MENTIRA!! Eres tú y te he pillado! No intentes negarlo con artimañas ni patrañas!

- Shuu: ... estic segur que, amb una mica de fertilitzant, la planta recuperarà les forces perdudes...

- Nalataia: Eh? De què xerres, Shuu?

- Shuu: De res, des res. Ja està, doncs? Això és el que ha donat de si tota una nit? 12 pàgines de res?

- Ulquiorra: Massa i tot.

- Nalataia: Tampoc podíem allargar-ho fins a l'infinit!

- Shuu: Ah, no? Però si és la vostra especialitat T__T

- Kireko: Hablando de cosas especiales... qué coño era esa planta rara que cabeza de sapo estaba mutilando?

- Nalataia: Jo ho sé! Jo ho sé! Jo ho sé! Jo! Jo! Jo! Jo!

- Kireko: A ver, estoóoo... tú, amigo monocromático!

- Nalataia: Jooooooooooooopé, aquesta me la sabia T3T

- Ulquiorra: No en tinc la menor idea.

- Kireko: Y tú te haces llamar el mejor amigo del peirrojo? Pues vaya mierda de amistad, la vuestra.

- Ulquiorra: No he dit mai que ell i jo fo—

- Kireko: Rebote! Chacho!

- Sebastian: Hum, em sap greu haver d'admetre-ho però, tot i ser un majordom endiablament bo, mai, fins ara, havia sentit a parlar d'una planta d'aquestes característiques. No al món humà, això segur.

- Kireko: Plantígrados todos! Me estoy quedando sin opciones...

- Nalataia: Kireko! Jo! Jo! Mira'm a mi! A mi! Jo me la sé! Me la sé! – *com si d'un gosset hiperactiu es tractés, la Nalataia salta i gira al voltant de la Kireko, que la ignora deliberadament mentre busca entre les restes del públic algú prou viu perquè li expliqui què és la planta aquella estranya que en Zoro, deixant-se endur pels seus sentiments més foscos, estava destrossant al vídeo. No sembla pas que els cadàvers estiguin gaire disposat a revelar aquesta informació: cap d'ells bada boca quan se'ls apropa la Kireko però si que sospiren alleujats quan passa de llarg cap al següent mort vivent...*

... al final, i no sense certa sensació de resignació, la Kireko presta atenció a la seva companya i, amb un gest de cap, li indica que parli. La Nalataia, a qui només li falta una cua per remenar, es posa tan contenta per la oportunitat que, per un moment, oblida el lloc on es troba i es posa a ballar, com posseïda per una reggetonera barata...

- Kireko: Donde está mi móvil en un momento así?

- Shuu: Mòbil? Som a un plató plagat de càmeres de vídeo i a tu et preocupa no trobar el teu mòbil per a gravar el moment?

- Ulquiorra: Es pot ser més incongruent?

- **Kireko**: Cerrad el buzón, plantígrados! Si lo tengo en mi móvil, podré revivirlo constantemente cada día de mi vida!! Buajajajaja!

- **Shuu**: Cada dia fins que la bateria del mòbil mori.

- **Kireko**: Espera, puede pasar eso?!

- **Ulquiorra**: Et penses que les bateries són eternes? Ve l'has hagut de carregar algun dia, no?

- **Kireko**: Carrquè?! No sé de qué me hablas!!! Te juro que yo me encuentro el móvil a tope cada día! No sabía que había que cargarlo!! Jo-deeeeeeer, y yo dejándolo en la mesilla de noche! Mierda, por qué nadie me dijo que hay que llevarlo encima en todo momento?! – *ràpida com una mostela, la Kireko marxa desesperada cap al camerino, esperant trobar-hi el seu mòbil carregat o ja pot anar acomiadant-se del pastís de llimona que porta dies intentant descarregar-se...*

- **Nalataia**: Punyeta, ningú vol sentir la meva història... ;_____;

- **Shuu**: No hi ha necessitat de sentir-la perquè jo estava allà.

- **Nalataia**: Però l'Ulquiorra no. Ni en Sebastian. Ni tampoc el nois de la casa! Oi que voleu escoltar-la?!

- **Ulquiorra**: No.

- **Atobe**: Ni de conya.

- **Hitsugaya**: Mai.

- **Hiba-chan**: Abans m'arranco els timpans.

- **Kid**: De tu no vull res.

- **Ouji**: Tengo cosas mejores que hacer.

- **Zura**: Un conte? Això em recorda el dia que l'Elizabeth, en Gintoki i jo passejàvem pel carrer major qu—

- **Zoro**: Aaaah! Així que té trampa, la puta planta, eh?! Shuu, ets un mamón!

- **Shuu**: Calla la boca.

- Sebastian: Sembla interessant.

- **Nalataia**: Veus com si volen?!

- **Shuu**: PERÒ, QUE NO ESCOLTAVES?!

- **Nalataia**: És curiós, tot plegat. La primera vegada que vaig veure aquesta planta, en Shuu i jo feia poc que havíem planejat el nostre casament... - *“Eh? Quan hem planejat res, nosaltres?” pregunta en Shuu, però la ment de la Nalataia vola més enllà, cap a un mar de records més o*

menys reals i comença a filar la seva història, amb compte, com si en qualsevol moment pogués trencar-se...

Estimat diari,

Avui, en Shuu i jo hem anat a pescar. Feia fred, massa. I crec que el senyor de La Sirena s'ha enfadat amb mi. Sospito que no em deixaran entrar mai més a la botiga. És una llàstima, els gelats que tenen estan molt bons. En fi.

Amb la Kireko hem tingut un nou pla de dominació mundial a través de la compra-venta de patates fregides en mal estat però, com sempre, en Shuu s'hi ha ficat pel mig i ara, el pla, no és més que paper mullat. Una caca. El que ell no sap és que tenim una font inesgotable d'idees a tocar de la mà: aquells bolets misteriosos que surten a la paret de la dutxa (un cop, en vaig llepar un que estava mullat i quan vaig despertar del coma, m'havien crescut les ungles! Increïble!). Esperem que segueixi sent un secret.

GranOtaku està cada vegada més a prop: abans d'ahir, el guió es va moure mig pam més a través de l'escriptori. Ja no sé què més fer perquè s'aturi i pilli la indirecta: li he dibuixat un cercle al voltant, perquè li entri la por, com a les formigues, però res: ha passat pel damunt. Vaig provar de tapar-lo amb un mocador vell i se'l va treure del damunt. Fins i tot, li vaig dir a en Shuu que el cremés, però el molt cabrón em va dir que no era ell qui s'havia compromès a continuar amb la saga (a la deessa poso per testimoni que, si continuo amb la seqüela de GranOtaku, en Shuu n' se'n lliurarà!), així que, molt em temo, que hauré de començar a escriure de nou. Jo i les meves promeses per hiperglucèmia! Bé, al tema.

Fa tres dies vaig escriure que havia trobat una planta estranya al calaix on en Shuu hi té els mitjons, recordes? Doncs resulta que no era tan estranya com jo em pensava; ho era molt més. Quan li vaig preguntar a en Shuu, em va dir que no era res pel que m'hagués d'amoïnar. Com vol que no m'amoïni d'una planta que està dins d'un calaix?!...

- Shuu: Nala, em sembla que no parleu de la mateixa planta...

- Nalataia: Deixa que expliqui la meua història, caram!

... tenia una olor molt forta, com quan vas pel bosc i ensumes una pasterada d'aquelles enormes, mida tiranosaure, saps? Era una olor seca, com de desert. I també tenia alguna cosa més que no sé identificar, alguna cosa que em recorda a les manifestacions de hippies. La veritat és que, cada cop que en Shuu surt del bany, sento aquesta mateixa olor. I no m'estranya que surti mig marejat: jo només l'he enumat de passada i ja veig doble. Imagina què et pot passar si l'ensumes constantment al lavabo?! Segur que deu créixer dins d'alguna de les canonades velles. Pobre Shuu. Hauré de picar paret i arrancar la planta d'arrel...

- *Ulquiiorra: Em sembla que són dues plantes completament diferents...*

- *Kireko: Te drogas, pelirrojo?! Que fuerte!*

- *Shuu: No ets la més adient per a jujitar als altres, senyoreta "cuanto más verde esté la chistorra, mejor sabrá".*

- *Kireko: Ah, minucias!*

- *Nalataia: Callem o què?!*

- *Kireko/Shuu: Si, si.*

... vaig pensar que era millor tenir-la fora, que li toqués l'aire. Però quan li vaig dir, es va posar tot blanc i em va contestar que ningú l'havia de veure, la planta; que seria el nostre secret d'enamorats. I els secrets d'enamorats són sagrats! És com el cop aquell que li vaig preguntar sobre els esbufecs que sentia per la nit i em va confessar que, a vegades, li agradava posar-se davant del mirall del bany i treure múscul. Tot i que això no explica perquè després tornava al llit suat i vermell com un tomàquet, però vaja...

- *Kireko: Te tocas!!*

- *Shuu: QUE NOOOOOO!*

- *Kireko: Pues que triste eres.*

... total, que li vaig fer cas. I la planta es va quedar al calaix. Al dia següent, quan tornava de comprar, en Zoro era a casa. Ell i en Shuu s'estaven escridassant; no-sé-què de matar als seus avantpassats o jo-què-sé-que (em sembla que en Zoro ja sospitava que formaria part de la nova edició de GranOtaku; molt parlar dels secrets d'enamorats, però a en Shuu li va costar

poc vendre-li la moto a en Zoro). Quan em van veure, van callar de sobte. I això em va fer sospitar. Remenant les bosses com una histèrica, vaig adornar-me que, efectivament, m'havia descuidat l'oli de motor al supermercat. Com se suposa que havia de lubricar les frontisses de la cel·la del soterrani, sense l'oli?! Sense encomanar-me a ningú, vaig tornar al súper corrent, i endevina què? Havien posat en oferta els bistecs de vedella en vinagre!!! Va ser una putada de les grosses. Em va costar una eternitat sortir d'allà: hi havia una cua de collons, i tot per culpa d'un caixer inepte que no sabia tornar el canvi bé ni quan el tenia al davant, en Times New Roman 12 i negreta. I jo aquí, malgastant el meu talent.

Quan vaig arribar a casa, en Zoro i en Shuu sortien del lavabo. Semblaven força contents; segur que s'estaven barallant per res. Homes, mira que els agrada fer-nos patir...

- **Atobe:** *Pero todo esto, qué coño tiene que ver con la puta planta de cabeza de sapo? Ah, por cierto, date por muerto, engendro del mal.*

- **Ouji:** *Reza todo cuanto sepas, porque te va a doler mucho.*

- **Zoro:** *Havies de posar el vídeo, oi? Ets un malparit!*

- **Shuu:** *Ja et vaig dir anessis amb compte amb la planta. I les càmeres*

- **Zoro:** *Mentida! No m'ho vas dir!*

- **Shuu:** *No? Doncs ho faig ara.*

... aquella nit va haver-hi festa. Jo no en tenia gaire ganes, però en Shuu estava en plan "Va! Va! Va! Va! Va!"... així que vaig cedir i va fer amb mi el que va voler: el trauma encara em dura. Mai més li permeto que em disfressi de jojo gegant i em llanci des del terrat. Mai més! I menys si no lliga la corda! El mal de cap de després va ser de manual de medicina. Literalment: un per un, vaig desenvolupar tots els símptomes típics d'una contusió d'aquelles magnituds. Primer, la sang, que em queia per la cara a raigs. Segon, el tall profund per on se'm veia el cervell palpitant. Tercer, l'atac d'histèria generalitzada que vam tenir tots dos. Quart, les náusees típiques del primer trimestre d'embaràs. Cinquè, la pèrdua temporal de memòria. I sisè, el desenvolupament d'uns canins afilats típics d'una persona que ha perdut molta

sang i la vol recuperar amb el cos calent més a la vora. Vaig fotre-li una queixalada a l'estufa. Crec que encara tinc part de la resistència encaixada a l'intestí prim.

En Shuu em va dir que em donaria una cosa que em faria passar tots els mals, una cura miraculosa (em sembla que només era la planta del calaix amb aigua i sucre, però no li vaig dir res per no ferir els seus sentiments). Però em va fer més mal que bé: resulta que l'aigua em provoca urticària. Mai m'havia rascat tantíssim! Va ser una tortura! I ell vinga a insistir que em prenguéss la punyetera infusió! Que pesat! Quan me'n vaig cansar, li vaig tirar pel damunt. Crec que es va intoxicar una mica, perquè va posar la mateixa cara que fa quan surt del bany... total, que un cop se li va passar l'efecte de la infusió i després que la Kireko m'embenés la ferida...

- **Ulquiorra:** *Amb paper de diari, potser?*

- **Kireko:** *En el clavo.*

- **Shuu:** *En dono fe.*

- **Kireko:** *Tú que vas a dar, si ibas colocado hasta las cejas!!!*

- **Shuu:**

... va seure al llit, al meu costat i em va agafar la mà. Molt fort, com si volgués absorbir-la per osmosi. Aleshores, de sota el llit, en va treure una cosa petita i molt, molt bonica: una flor blanca, pàl·lida i suau. Em va dir que podia demanar qualsevol desig, que ell n'arrancaria els pètals en lloc meu. Va dir que li sabia greu el que havia passat. Així que li vaig fer cas. Vaig desitjar amb totes les meves forces, concentrant-me amb cos i ànima en allò que volia. En Shuu comptava els pètals que arrancava. M'havia dit que el somni es faria realitat quan s'acabés l'últim petal. La flor en tenia cinc. Quan va arrancar l'últim petal, vaig obrir els ulls. En Shuu m'abraçava. I em va dir a cau d'orella "L'he encertat?". Mai en tota la meua vida havia estat tan cabrejada! Me'l vaig treure del damunt d'un cop de puny a la boca i...

"Que es fan realitat, dius?! Cabrón!"

"Però què et passa?! És clar que no era veritat! Només era una manera romàntica de dir-te que t'estimo!"

"Doncs jo vull el meu desig! Vull la meua venjança!"

"Es pot saber en què coi pensaves, animal?!"

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaargh!!"

... aquella nit, en Shuu va haver de dormir a urgències perquè el test amb la planta blanca no li va baixar coll avall. Se li va quedar travat a la tràquea. Els metges li van haver de fer un forat perquè pogués respirar. Feia un soroll molt divertit, jijiji. Era com "friiiiiifri - friiiiiifri", jijiji. Al matí següent, va tirar la planta que tenia al calaix i es va comprar una nina inflable. El seu nom és Meravella, perquè se la fot fins la garga-

- **Shuu:** PROOOOOOOOOOOOOOOOU!

- **Nalataia:** Però si ja aca—

- **Shuu:** DONCS FES-HO RÀPID!!

- **Nalataia:** Està bé... tsk.

... al final, no vaig poder prendre venjança pel que sabia que passaria pocs dies després a La Sirena. Sóc una mica mèdium, saps? Ara que, com que ja m'havia passat en un altre establiment, no era gaire difícil saber-ne el resultat, però vés, a vegades m'agrada viure al límit. Sóc així.

Bé, marxo a sopar. En Shuu m'ha dit que em portarà a un lloc molt bo... però ja me'l conec jo, aquest "lloc bo". Segur que acabem corrent darrera d'algun camió d'aquells que van als menjadors socials. Tot sigui per amor! Fins aviat.

Petons i una bona coça als collons,

Nalataia.

- **Kireko:** Así que "Meravella", eh? Vaya, eso explica tus tendencias homosexuales...

- **Ouji:** No, no las explica para nada. Si algo, se confirma su apetito sexual por la silicona.

- **Hiba-chan:** I encara té la barra d'acusar-nos a l'Atobe i a mi.

- **Zoro:** A vosaltres ningú us acusa; ho confirmeu solets...

- **Atobe:** Compañero molesto, te advierto que yo no preciso de planta alguna para infligirte dolor. De hecho... – *aprofitant que encara té a la mà l'espàtula de pastisser, l'Atobe es llança sobre l'esquena d'en Zoro, tirant-lo de panxa avall i es posa a colpejar el seu cap de manera rítmica i constant contra el terra. Amb l'espàtula segueix atonyinant en Zura...*

- **Kireko:** Entonces, la planta esa era un timo?

- **Nalataia:** Un de ben gros. Una caca tamany diplodocus.

- **Shuu:** Va ser romàntic! Però tu tens menys sensibilitat que el paper d'estrassa!!

- **Kireko:** Sensibilidad? Se come?

- **Shuu:** Maleït monstre sense sentiments!

- **Atobe/Ouji:** Esto me huele a crisis.

- **Nalataia:** Que va! Quan arribem a casa, ja se li haurà passat.

- **Hiba-chan:** Potser té sort i la pringa abans de tornar a casa...

- **Nalataia:** Jajajajajaja! No.

- **Ulquiorra:** Zoro, com vas ser tan imbècil?

- **Zoro:** Perquè estava desesperat! I ell em va prometre l'oro i el moro! Desesperat, d'acord!!
DE-SES-PE-RAT!!

- **Kireko:** Pues ya ves! De poco te ha servido.

- **Atobe:** Ha sido un flaco favor.

- **Hitsugaya:** Ara coneixem el teu secret.

- **Kid:** I som cinc contra un.

- **Kireko:** Será cateto, el asimétrico éste!! Como que cinco??!! Si sóis siete y le quitas una... 15!!

- **Kid:** I tu em dius a mi cateto!!!?? Set menys una són sis, SIS!

- **Kireko:** Venga, va, 14. Ni para ti, ni para mi.

- **Ouji:** Peculiar sistema matemático, el tuyo. Y por qué 14?

- **Kireko:** Porque yo valgo por once... y más! Pero el quejica éste es un maldito inconformista!

- **Hitsugaya:** Ah, que estàs de part nostra.

- **Kireko:** Yo estoy de parte del que reparte!

- **Shuu:** Que sols ser tu...

- **Nalataia:** Encara més temptador! Qui millor que ella mateixa per estar de part seva?!

- **Ulquiorra:** Veig venir que això acabarà amb algun cap implosionat...

- **Sebastian:** O aixafat contra el terra.

- **Zoro:** No estareu parlant de mi, oi?

- **Atobe:** Siempre hablamos de ti. A ver si te enteras de una maldita vez, cenutrio!

... amb un últim cop magistral, l'Atobe es desfà tant d'en Zoro com d'en Zura, deixant-los a tots dos estesos a terra i al punt perfecte per a enviar-los a l'hospital més pròxim amb les urgències més lentes...

... un per un, els concursants tornen a les seves miserables ocupacions; des de redreçar els quadres un a un, a tòrcer-los tots de nou només per la satisfacció de veure la cara d'en Kid quan se n'adona: en Hitsugaya s'entreté tallant blocs de gel al Jardí. En Hibari intenta fer veure que no sap que l'Atobe el segueix per tota la casa, mirant-se'l des de tots els angles possibles i prenent nota. L'Atobe fa veure que no sap que en Hibari fa veure que no sap que el segueix; les notes són falses. En Zura intenta seguir el fil dels seus propis pensaments, però aquella mosca tan pesada no deixa de passar-li pel davant i... oh! Una taca a la paret!! En Zoro intenta no plorar. I l'Ouji s'ha tancat al seu laboratori secret per ultimar els seus plans de dominació de la casa...

... a plató, la Kireko i la Nalataia busquen la millor manera per a dir als nois que la neteja d'aquesta tarda vindrà amb instructor incorporat i classe teòrica d'obligada assistència...

- **Nalataia:** Aleshores, com ho fem? Els deixem caure la notícia, així, tal com raja o què?

- **Kireko:** Si por mi fuera, los rociaba con gasolina y que se apañaran.

- **Shuu:** No crec que aquest sigui l'objectiu.

- **Kireko:** Nunca me han importado los objetivos de los demás. Lo único que verdaderamente importa es cuanta lasaña sobraré..

- **Shuu/Ulquiorra:** ...

- **Nalataia:** Però això segueix sense aclarir què podem fer. Mira, jo sóc partidària d'enviar en Sebas-chan allà i que posi ordre a la seva demoníaca manera.

- **Kireko:** Pues yo creo que seria más efectivo atarlos todos a un palo de madera y dejar que se cocieran a fuego lento.

- **Shuu:** I si els ho dieu i ja? Per què no podeu fer les coses com persones normals, per una vegada?

- **Kireko:** Y donde quedan la emoción y el suspense, entonces?

- **Ulquiorra:** Als llibres de ficció?

- **Nalataia:** I què és la vida, sinó una mentida?

- Kireko: Estás diciendo que Matrix es real?!!! Pues yo no me pispé de nada! Roja o azul, Nala? ROJA O AZUL!!!!!!? ????

- Nalataia: Però què dius? Són dos colors que no combinen gens! Ara, taronja i verd sí.

- Shuu/Ulquiorra: Molt millor, on vas a parar...

- Kireko: Tú no tienes puta idea de combinar, merluza! Calcetines a rayas, en serio? Pero qué mierda es esa!!!? Entre un asno con cataratas y tú frente a un armario de ropa negra, me quedo en bolas, EN BOLAS!!

- Ulquiorra: I l'ase?

- Kireko: K ase?

- Ulquiorra: El de les cataractes.

- Kireko: Que le das patatas?

- Ulquiorra: A qui?

- Kireko: No se. Dónde?

- Ulquiorra: A l'armari, no?

- Kireko: Aaaaaaaaaaaaaaaah, que también eres bujarra!! Ahora entiendo muchas cosas.

- Ulquiorra: Sóc un Arrancar no un bu— espera, què m'ha dit?

- Shuu: Ni cas. Noies, centrem-nos. Els enviem en Sebas-chan o no?

- Nalataia: No els penso cedir en Sebas-chan, és meu!!

- Kireko: Tuyo.

- Nalataia: Nostre. Vull dir nostre.

- Kireko: No, no, has dicho "mío", no me lies. Para qué voy a quererlo yo?

- Nalataia: A mi em venen al cap un parell de coses

- Sebastian: Tenim un contracte, només m'ho heu de demanar, jove mestressa.

- Nalataia: Ah, sí? Puc, Shuu? Puc? Puc? Puc? Puc? Puc? Puc?

- Shuu: Seguiràs donant gaire pel sac si dic que no?

- Nalataia: HUUUU... no. Serà pitjor. Molt pitjor. Ni t'ho imagines. Serà tant i tant dolent que desitjaràs que cada dia amb mi es repeteixi en un bucle infinit perquè, després del que et faré viure, els nostres dies junts et semblaran glòria absoluta. AB-SO-LU-TA.

- **Shuu**: Tu mateixa. Jo me'n rento les mans.

- **Sebastian**: Com Herodes.

- **Kireko**: O como cualquiera que haya estado manoseando mierda con las manos y quiera comer helado con los dedos.

- **Ulquiorra**: Però d'on treus aquests exemples...?

- **Kireko**: Medio intuición, medio inspiración. Y un cuarto de morro.

... a l'altre costat de la càmera, els concursants de la casa esperen amb escepticisme el repte d'aquesta tarda. Són conscients que si les presentadores ho volen, la neteja que els espera pot esdevenir molt tràgica. Prou tràgica com per acabar per fi amb el seu patiment d'una vegada per totes. Potser no és tan mala idea convertir la neteja en una matança...

- **Hitsugaya**: Era evident que no ens donarien un sol dia de peixet. Tant els costa deixar que ens enfonsem en la misèria sense intervenir?

- **Hiba-chan**: Jo crec que és vici. I prou.

- **Atobe**: Hay que devolverles la pelota! A puñetazo limpio, si hace falta!

- **Hitsugaya**: Massa violent, tot plegat. A més, tenen el pèl-roig i l'Arrancar.

- **Atobe**: Y nosotros al imbecil espacial. Tiene que contar para algo, no?

- **Ouji**: Toma! Para el censo electoral.

- **Atobe**: Dudo mucho que aquí exsita nada parecido a una democràcia.

- **Hiba-chan**: Aleshores, què? Fem hostatges?

- **Hitsugaya**: I aquí vols retenir, al majordom perfecte? Al pèl roig desesperat? A l'Arrancar lelo? A qui?!

- **Hiba-chan**: Amb aquesta actitud no es va enlloc!

- **Ouji**: Ni con tus pateticos planes tampoco. Hay que pensar a lo grande.

- **Atobe**: Claro, claro! Hay que quemarlas vivas, así nos aseguramos que no vuelvan. Un gran y ardiente fuego purificador!!

- **Hitsugaya**: És clar, i després ja podem treure'ns del cap tornar a dormir mai més.

- **Hiba-chan**: Sí, home! S'ha de buscar una solució millor.

- **Atobe**: Asesinos a sueldo?

- **Ouji**: Quieres dejarle a otro ese placer?

- **Atobe**: Supongo que no; me gustaria poder vivir para contárselo a mis nietos.

- Hitsugaya: Doncs res d'assassins a sou.

... els plans infal·libles no són cosa seva; haurien de deixar-ho en mans de professionals! Segur que si parlen amb la Nalataia i la Kireko, troben la manera perfecta per acabar amb el seu enemic. Ara que, també podrien posar-hi un parell de collons i arrasar el plató; molta resistència no hi trobarien. Potser algun aliat...

...des de l'altra banda de la casa arriben esbufecs ressentits i gemecs continguts: sembla que algú ho està passant realment malament. Aparegut del no-res, en Zura es planta a la cuina, tot ell cobert de sang i amb cara d'haver presenciat com un transvestit es flagel·lava l'esquena amb un corda feta de culleretes pel cafè, i s'agenolla davant del calaix on s'hi guarden els draps. Quan l'obre i veu la quantitat impossible de draps, drapets, trossos de roba reconvertida, tovallons de paper tacats i roba interior bruta d'en Kid, el seu crit agònic reverbera per les parets...

- Zura: AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAGH! I ara què?! ARA QUEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE?!!

- Ouji: A ver, molestia informe... qué te pasa?

- Zura: És l'Elizabeth!!

- Atobe/Hiba-chan/Hitsugaya: Como no...

- Zura: L'estava ajudant a treure's les restes de cactus i mantícores de tot el cos i m'ha dit que li busques venes i li'n tallés tres o quatre!! Tot i que m'ha semblat estrany perquè, què solucionarà tallar un parell o tres de venes?!! Eh?! Total, que he volgut fer servir les tisores de la farmaciola de primers auxilis que hi ha al bany... però no n'hi havia; només quedava cianur líquid i una serra mecànica. Li he dit a l'Elizabeth, però ha insistit!! Així que res, he baixat a la sala de calderes de la casa i he agafat una mica de benzina per la serra. Total, que quan torno al bany, agafo i li tallo les venes. I encara sort que li he localitzat enseguida! Però, aleshores, s'ha posat a cridar com un energumen!! I ha començat a sortir sang a dojo!! Saaaaaaang!! Litres i litres de sang!!

- Hiba-chan: Sang? De les benes? Com?!

- Zura: I jo què sé, no sóc metge!!! Però ara mateix, l'Elizabeth s'està al bany, estirada damunt d'un bassal de sang que amenaça en filtrar cap al passadís. Per això he vingut a buscar dra—

- Atobe: No, en serio, como cortando vendas, lo has dejado desangrándose en medio del baño?

- Zura: Sóc un monstre, eh que sí?! No, si ja sabia jo hauria d'haver demanat ajut a crits! Espera'm, Elizabeth, que enseguida estic amb tu! – dit això, en Zura surt corrent, carregat de draps, cap al bany on, aparentment, en Zoro s'està morint a càmera lenta...

- Hiba-chan: Segueixo sense veure clar què ha passat.

- Ouji: Pues les hacemos una visita y todos contentos!

- Hitsugaya: Sobretot si el veiem morir.

- Atobe: Oye, y el simétrico? – *aprofitant la confusió que el diari de la Nalataia ha causat, en Kid s'ha escapolit dissimuladament cap al jardí, on un parell de caixes apilades i un banc de ciment li han servit de trampolí cap a la llibertat: ara mateix, el jove Déu de la Mort corre pendent avall, fugint de la casa i dels seus habitants tant ràpid com li ho permeten les seves cames...*

... ..

... "La llibertat té gust d'òxid" pensa en Kid, mentre s'allunya cada cop més de la casa. He estat fàcil desaparèixer de la cuina, mai li fan el més mínim cas. Segur que quan se n'adonin, ja serà massa tard, ja serà fora de perill. Es canviarà el nom, la identitat, emigrarà; el que faci falta per poder tornar a viure la seva vida plenament. Però abans, ha de sortir d'aquí...

... de la casa li arriben veus estridents i nervioses, com si algú hagués petit un accident i a ningú li semblés oportú avisar una ambulància, "Com sempre, vaja. Pobre Zoro, segur que li ha tocat el rebre" murmura en Kid en un intent de sentir-se menys sol i més valent, perquè sap que el perill encara és real, que no ha passat. Està quasi segur que el trobaran; hi ha una part d'ell mateix que encara li crida a la orella que pari, que torni enrere... però no pot, no vol. Tornar seria rendir-se a les seves pors, que són moltes, i no s'ho pot permetre. Per això segueix corrent, perquè morir serà més honorable que girar cua i amagar el cap sota l'ala...

... no gaire lluny d'on es troba, en Kid veu un punt de llum; un tènue resplendor que el crida, que l'atrau. "El món exterior! Existeix!" bramen els pensaments d'en Kid. "He de ser més ràpid! Més ràpid que el vent!". Amb forces renovades, en Kid exigeix més a les seves pobres turmentades cames que, tot i l'esforç, el porten endavant, cap a la llibertat...

... quasi a punt de deixar-s'hi les dents, en Kid topa contra la porta de metall que suposa la fi de la seva tortura i marca un nou començament per a la seva vida. Li suen les mans, com si fos la primera vegada que obre una porta prohibida. Les pulsacions li van a mil per hora, quasi pot sentir com el cor li abandona la caixa toràctica, li puja per la tràquea i li surt per la boca. Està molt a prop de ser lliure. I s'atura. La por el congela. Mira al seu voltant, buscant la trampa. "Segur que passarà alguna cosa. Segur que obro la porta i un llançaflames gegant em rosteix. O no, pitjor: segur que m'estan esperant a l'altre costat. Amb tenalles al roig. O claus rovellats. Potser m'asfixiaran. O em tiraran a un forat profund i fosc i em deixaran allà, sol i desesperat. I si em donen avantatge i després em cacen com si fos un conill?! Què faig?! Obro o no?! Me la jugo?! Què faig? Què?! Què?! Què?! Què?!..."

... l'angoixa està matant en Kid; el fa caure en picat dins d'una espiral de bogeria sense fi. Cau, cau, cau...

... amb un suau clic, la porta s'obre...

- Sebastian: Vaja, vaja...

... ..

- Ouji: Entonces, dices que le has cortado las vendas, no?

- Zura: Si!

- Hiba-chan: Crec que tens un petit problema lingüístic...

- Zoro: DE DEBÓ!!?? M'ajudarà algú o us limitareu a veure com em moro?!!

- Atobe: A ver, dicho así, queda feo...

- Hitsugaya: Però sí, és el que farem. Veure com mors lentament.

- Ouji: Luego ya vendrá la autòpsia.

- Atobe: Luego? Para qué esperar, si podemos hacerlo ahora!

- Zoro:

- Hiba-chan: Amagar-te no et servirà de res, covard – *fent ús de l'ancestral art de la caça en grup, en Hibari, l'Atobe i en Hitsugaya rodegen a en Zoro, que amb mig peu a la tomba, ni tan sols intenta plantar cara; es limita a estirar-se al terra i a esperar. Però els seus caçadors són animals de costums i si no poden caçar la seva presa viva, la reviuran tant cops com faci falta per a poder donar-se la satisfacció de banyar-se en la seva sang calenta. De sota la bata, l'Ouji en treu una xeringa gran i plena d'un líquid magenta brillant. Sense cerimònies ni paraules de presentació, l'ésser extraterrestre li llança la xeringa directament al cap, però no se li clava i cau a terra, trencant-se i escampant el líquid brillant, que fa un forat en forma de cor al terra...*

- Atobe: Pero no querias diseccionarlo!!!???

- Ouji: Me habré equivocado de bolsi— vale, vale, lo he hecho aposta! Tsk, que poco sentido del humor tienen algunos. A ver... – *l'Ouji s'obre la bata i n'exposa el seu interior: desenes de butxques cosides a mà n'atapeeixen la superfície interna. A cada butxaca, una etiqueta amb el contingut: veneno para dormir (?¿) – veneno para ir de vientre (?¿) – veneno para combatir veneno – zumo de granada – soja en polvo – gotas para que Kid tenga visiones mortales – suero gay – sudor de rinoceronte (altamente adictivo) – café... – Oh! Koko ni! Esto es lo que estaba buscando; "Coagulante extra fuerte ideal para hemorragias mortales". Vamos allá! – de dins la butxaca, l'Ouji en treu una ampolla no més gran que el meu dit petit, en trenca els extrems i se la pren. Els nois miren l'Ouji amb els ulls esventats per la sorpresa mentre aquest fa gàrgares amb el líquid que, suposadament, ha de salvar la vida a en Zoro. Uns quants segons més tard, l'Ouji s'apropa al seu company moribund, l'agafa pels cabells i li escup el líquid a la cara...*

- Atobe: JO-DER! Que asco, tio!

- Ouji: Eh! No me miréis así, necesita α -amilasa para activarse.

- Hiba-chan: I les gàrgares, eren necessàries?!

- Ouji: El secreto está en la mezcla, amigo.

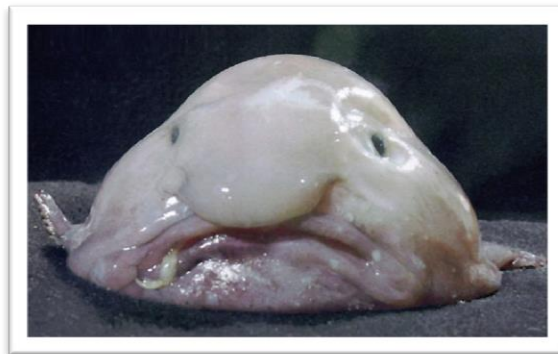
- Hitsugaya: Jo també li vull escopir a la cara.

- **Ouji:** Otro día. Seguro que tenemos que traerlo de vuelta del reino de los muertos en otra ocasión, no véis que está siempre con media pierna en la tumba?

- **Atobe/Hiba-chan/Hitsugaya:** Sí, sí, però tu JA li has escopit...

- **Ouji:** En fin, cabeza de sapo... VUELVE A LA VIDA!

... entre espasmes i convulsions, les ferides d'en Zoro es repleguen sobre elles mateixes, deixant sobre el cos de l'espadatxí cicatrius lletges com... com... com això...

- **Hiba-chan:** Mare dels Déus! Com et pot tenir tanta mania el teu propi cos?!

- **Zoro:** Deixa'm estar!

- **Atobe:** Por descontado; yo no vuelvo a tocarte ni con un palo...

- **Hitsugaya:** Bé l'hem de dissecionar, no?

- **Hiba-chan:** Sí, amb un pal ben llarg...

- **Atobe:** O un par.

- **Ouji:** O podemos colgarlo boca abajo encima de una hoguera y dejar que se vaya asando a fuego lento.

- **Hitsugaya:** I si li exploten?

- **Ouji:** El que?

- **Hiba-chan:** Les coses aquestes en que s'ha convertit la seva pell...

- **Ouji:** Pues nos escondemos bajo un paraguas! Chicos, qué le ha pasado al espíritu aventurero del siglo XVIII?!!

- **Atobe:** Que se ha extinguido.

- **Zoro:** NO SÓC CAP EXPERIMENT!!

- **Ouji:** Eso dicen todos...

- **Zoro:** Com que "tots" ...?

- Ouji: Pues verás, resulta qu—

- Zura: ELIZABEEEEEEETH!! Estàs viva!!

- Zoro: No serà gràcies a tu!!! T'he dit benes, BENES!! I no tenies res més a mà, que una serra elèctrica??!!

- Atobe: Si es que nunca estás conforme...

- Zoro: Tu ho estaries si t'haguessin tallat les venes del braç?!!

- Atobe: Culpa tuya, por pedirle nada al botarate.

- Zoro: No, si encara ...

- Ouji: Ale, pues. Ahora que el rio ha vuelto a su cauce, podemos empezar con la autopsia a corazón abierto...

- Zoro: I UNA MERDA!!

- Hiba-chan: Com que no? Per què creus que t'hem tornat a la vida, sinó?

- Zoro: Un NO és un NO!

- Ouji: Claro, claro. Atobe, trea cinta aislante, que lo pegaremos al suelo.

- Hitsugaya: Això no ho hauríem de fer en algun lloc no sé... estèril?

- Atobe: Y que se libre de infecciones y pústulas? Anda ya! — *decidits a disseccionar el seu company i descobrir els secrets que els seu cos amaga, el Trio Meravelles i l'Ouji es posen mans a la obra. En Zoro, completament indefens a terra, ha d'aguantar que els seus companys l'humiliïn un cop més i l'immobilitzin amb cinta aïllant...*

... en Zura, que no es pispa de res del que està passant, s'ofereix voluntari per a formar part del projecte i ajuda a l'Ouji a preparar les eines necessàries per a la dissecció. En Hibari i en Hitsugaya posen a carregar la bateria de la videocàmera, per a immortalitzar el moment...

... a plató, la Kireko i la Nalataia juguen a la Wii, ignorant les constants objeccions d'en Shuuichi, que sembla ser l'únic mínimament preocupat pel concursant que està a punt de ser mutilat en nom de la curiositat, com el gat...

- Ouji: Bueno, pues empezaremos por aquí.

- Zura: El que?

- Ouji: La incisión - *ni bisturí ni punyetes, a l'Ouji li agraden més els clàssics. Armat amb un ganivet de xarcuter, l'intrèpid científic es disposa a obrir en canal a en Zoro, que es remou com una truita de riu remuntant el corrent. La fulla afilada del ganivet li toca la fina pell sobre l'estèrnum i li obre en dos amb la mateixa facilitat amb la que l'Atobe aconsegueix que en Hibari se li posi a quatre gra—*

- Hiba-chan: BUSCA'T UNA ALTRA METÀFORA!!

- George: No considero que ho sigui **T__T** – *mentre, la operació "Destripemos a cabeza de sapo" segueix el seu curs...*

- Ouji: Tú, pipiolo!

- Zura: Si?

- Ouji: Has puesto la grabadora a grabar?

- Zura: Gravadora gravant, Senyor!

- Ouji: Bien. A ver... estamos aquí reunidos para relizar la autopsia del espécimen X15.2. Si todo va según lo previsto, esta semana la pasaremos comiendo bistec de primera. Empezaremos la incisión por encima de... bueno, por encima de los bultos estos que tiene cerca del cuello y—

- Hiba-chan: Les clavícules?

- Ouji: Mismamente. Así pues, el cuchillo charcutero abrirá en dos la piel de los clavicordios y—

- Hitsugaya: Tens idea de què és un clavicordi?

- Ouji: Una no muy precisa pero, qué más da?! Lo abriré de todas maneras... Como decía, que el espécimen será abierto en dos, cual sandia y veremos su interior. Así que, sin más dilación...

— amb la mà aixecada ben amunt, l'Ouji la deixa caure amb tot el pes dela seva ràbia. Més que voler obrir en Zoro en dos, sembla que el vulgui clavar al terra...

... però una mà ferma i enguantada l'atura abans no faci res irreparable...

- Sebastian: Molt em sembla que les joves mestresses no aprovarien un comportament com aquest.

- **Ouji**: Mucho me parece que, lo que piensen esas dos locas, me la trae al fresco. Y ahora, si me disculpas, tengo una autopsia que realizar – *però el ganivet ja no és a la seva mà, sinó que el té en Sebastian. Se'l mira i, amb un somriure murri als llavis, el doblega per la meitat, tornant-lo completament inútil per qualsevol altra cosa que no sigui usar-lo coma boomerang...*

- **Sebastian**: Em sembla que no. Ah, per cert, porto un fugitiu amb mi – *el bony informe que en Sebastian mantenia amagat darrera l'esquena, es remou i emet sons com de persona que ha begut massa i desitja amb totes les seves forces tenir una tassa de vàter a prop. Amb un cop sec, el majordom demoníac deixa caure en Kid als peus dels seus companys, que no s'acaben de creure això que el cagacalces aquest hagi intentat escapar...*

- **Sebastian**: Bé, es preguntaran perquè se'ls ha reunit aquí?

- **Atobe**: Vivimos aquí. La pregunta no es el porqué de ello sino si podremos escapar con vida.

- **Hitsugaya**: La resta és paper mullat.

- **Sebastian**: Ja. Tant se val, se'ls ha assignat una missió. Una d'important i d'alt nivell.

- **Zura**: Uooooh!! Quin honor! Quin privilegi! I de què es tracta? Protegir un cap d'estat? Rescatar una donzella en problemes? Destruir el govern del Shogun??!!

- **Sebastian**: Quasi. Se'ls ha encarregat mantenir l'ordre i la salubritat de la casa!

- **Atobe**: Igualito...

- **Zura**: I com ho hem de fer? Quines eines futuristes ens ajudaran a complir amb la nostra sagrada missió?!

- **Hitsugaya**: Però què fuma, aquest?

- **Ouji**: Sea lo que sea, yo quiero un poco. Nunca se sabe cuando un alucinógeno puede ser útil...

- **Sebastian**: Les joves mestresses m'han enviat a la casa per donar-los instruccions i consells pràctics. No és que em vingui gaire de gust fer-ho, però estic lligat per contracte... així que, a treballar! – *repetint l'arxi-famós i conegut gest de la Mary Poppins, en Sebastian pica de mans i al ritme de "Un, dos", els concursants abandonen el bany i a en Zoro, i enfilen cap al jardí...*

- **Hiba-chan**: Oh, mare meva.

- **Ouji/Atobe**: Qué cojones...

- **Hitsugaya**: Això ha de ser il·legal.

- **Kid**: Doncs espereu a veure com són les seves classes magistrals

... disposats en fila índia al jardí, en Sebastian hi ha deixat tots els estris necessaris per a la bona neteja de la casa: des de draps i productes derivats de l'amoníac a bufadors de nitrogen líquid, cadenes i trapes per a rates mida catxalot...

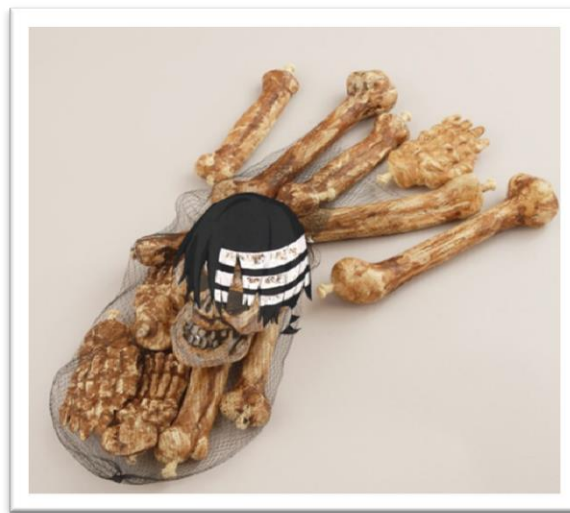
- Sebastian: Sóc conscient que alguns no són els estris típics per—

- **Atobe:** Algunos? Típicos? Me puedes contar que vamos a hacer con un tanque de agua con capacidad para cuatro piscinas olímpicas??!! Y con los látigos de púas?!!

- Sebastian: Aquests estris només tenen funció dissuasiva, per si algú intenta escapar. Ara, si volen, els podem posar a prova i comprovar-ne l'eficàcia...

- **Hiba-chan/Hitsugaya:** No, no, sinó fa falta

- **Ouji:** Como que no?!! Encima que el pobre hombre... demonio... lo que sea, se pega la paliza de cargar con ello hasta aquí!! Claro que lo probaremos! Venga Kid, pa'dentro! – *amb un copet sec a la part baixa de l'esquena, en Kid surt disparat cap al tanc i hi cau dins. Per sobre el punt exacte per on en Kid ha entrat, s'hi comença a formar una boira espessa i groga que, ràpidament, envaeix tota la superfície i emmascara les bombolles fètides i pastoses que li estan sortint a l'aigua, com si fossin grans de pus. Lentament i amb molt de compte, en Sebastian agafa el fuet de pues del que parlava l'Atobe i l'enfonsa en el líquid verdós en què s'ha convertit l'abans "aigua transparent" del tanc. Un parell de minuts després d'haver començat a remenar, el majordom treu el fuet del líquid i l'ensenya als concursants, mostrant el contingut que ha arrossegat...*

- Sebastian: No sóc del tipus a qui li agrada presumir però... és recepta pròpia.

- **Hiba-chan:** El que?

- Sebastian: El líquid corrosiu que he deixat el Senyoret Kid fet un sac d'ossos, bossa inclosa.

- **Hitsugaya:** I és ara quan ens diu que l'ingredient principal és la teva sang, no?

- Sebastian: Per descomptat que no. La sang no és corrosiva, no a aquest nivell, vaja.

- Hitsugaya: A mi m'intriga el fet que els cabells estiguin intactes...

- Atobe: Cuando uno es un pringado en vida, lo sigue siendo en muerte.

- Hiba-chan: Aleshores, per que volem aquest tanc, dius?

- Sebastian: Per a desfer-se de tot allò que no puguin eliminar amb els mètodes tradicionals.

- Ouji: Vaya, si lo llego a saber antes, meto a cabeza de sapo...

... seguint amb la masterclass, en Sebastian els va explicant als nois els mil i un usos del material que els ha portat. En Zura pren nota molt efusivament; no com els seus companys, que no fan altra cosa que llançar qualsevol cosa que troben al tanc corrosiu, a veure què passa...

... en una d'aquestes, hi llancen una de les bombes casolanes que en Zura sempre deixa tirades pel terra...

- Atobe: Vaya, qué cosas, eh? Quién hubiera dicho nunca que una bomba casera hecha con tripas de jabalí explotaría de esa manera...

- Hitsugaya: DONCS QUALEVOL QUE HAGUÉS VIST QUE NO EREN BUDELLS, SINÓ FILS DE CIOURE CONNECTATS A DINAMITA!!!

- Atobe: Pequeño error de cálculo.

- Hiba-chan: Petit?! Tinc le teu braç dret penjant de la orella!!

- Zura: Jajajaja, això és com fer puzles! Va, a veure qui acaba abans!! – i així, mentre en Sebastian, que sembla ser l'únic que conserva totes les peces del seu cos intactes, segueix amb la seva classe magistral, els nois de GranOtaku es persegueixen pel jardí, reclamant braços, cames, ulls i parts menys agradables a la vista que, a causa de l'explosió, s'han dispersat i han acabat al cos equivocat...

- Kireko: Jajajaja, esto es como un carnaval zombi!!

- Nalataia: Lo mismito... neeee, Shuu; no et fa pena, en Sebas-chan?

- Shuu: I a mi què m'expliques!! No haver-lo enviat!!

... “Eh, tú, que ese es mi bazo!!” ... “No corris, mamón!!” ... “Jajajaja, tinc dues cames dretes, qui me’n compra una?” ... “Tus muertos, loco del pato! Devuélveme mi pierna buena para el tenis, bicho!” ... “Quan acabeu, ja recolliré el que quedi” ... “Di que sí, Hibari, ése es el espíritu! Kid, trae pa’aquí mi rubia cabellera!” ... “Es pot saber de qui és aquest tors tan llarg?” ... “Mío!” ... “Mentira! Eso es de ore-sama!!!”...

- **Ulquiorra**: Que bé que s’ho passen.

- **Shuu**: No hi posaria la mà al foc.

- **Ulquiorra**: No, jo tampoc. S’ha de ser molt imbècil per fer-ho.

- **Nalataia**: Que va! Només necessites una mica de greix de conill i—

- **Kireko**: Y te fries la mano. A dos vueltas.

- **Nalataia**: Mira que us agrada poc l’escalfor, eh?

- **Kireko**: Lo que sea. Va, manda retirada al chacho, que tengo hambre y el montón de mierda huidiza esa no le hace ni puñetero caso.

- **Nalataia**: Ja, pobre... en fi. SEEEEEEEEEEEEEEEBAAAAAAAAAAAAAAAAAAS-CHAAAAAAAAAAN!!

- **Sebastian**: Si, joves mestressa?

- **Nalataia**: Torna cap aquí.

- **Sebastian**: I la neteja?

- **Nalataia**: Que s’espavilin.

- **Sebastian**: Molt bé, doncs. Enseguida torno.

... en Sebastian es posa a recollir els trastos però, aleshores, s’adona que no és cosa seva; que ell només havia estat enviat a la casa per donar instruccions, no per a netejar la merda dels altres. Així que amb un parell de cops de peu, desmunta la paradeta, escampant els estris per terra i deixant-ho tot fet una pellerina. Encara més, vull dir. Sense encomanar-se a ningú, el majordom abandona la casa per la porta del darrera i se’n torna cap a plató, on sí li tocarà recollir tones i tones d’escombraries...

... els nois segueixen jugant a tocar i parar amb els seus cossos desmembrats. I en Zoro s’ha deslliurat, per fi, de la cinta aïllant que el mantenia enganxat al terra...

... tot torna a fluir, tot torna a tenir el seu propi ritme. I a les presentadores se’ls fa la boca aigua només de pensar què els haurà cuinat el seu magnífic majordom. Els demés ens haurem d’espavilar amb la màquina de galetes que hi ha al passadís... i això, si arribem a temps abans que la Kireko no la buidi per a fer el vermut. En fi. Tornem aquesta tarda amb la neteja de la casa i alguna altra sorpresa més! Bon profit i que vagi de gust!...